

[Alfred Jensen.]

forsøge at få muligheder for at fortsætte, hvor de i 1945 af folket blev tvunget til at stoppe. Det er mod al sund fornuft at løslade dem, og det er en hån mod alle de deltagere i frihedskampen, som led i koncentrationslejre eller så deres venner og slægt lide under bødlernes terror og tortur.

Finansministeren har bekræftet, at de stigende skatter skyldes militærudgifterne, der nu overstiger en milliard kroner, men han har ikke svaret på de spørgsmål, jeg har stillet angående budgetternes holdbarhed, angående Vesttysklands oprustning, basernes bemanning, og om man vil bøje sig for de krav, der fremefter kommer fra NATO. Heller ikke den højtærede forsvarsminister, der dog har haft ordet her i salen, har indladt sig på hverken hel eller delvis besvarelse af disse spørgsmål. I stedet for har forsvarsministeren i det udenrigspolitiske nævn givet oplysninger om visse forhandlinger angående NATO-spørgsmål. Af dagspressen fremgår det, at regeringen opretholder sit nej til fremmede tropper, og at der som følge deraf vil blive et langsommere tempo i opbygningen af baserne, og at de også vil ændre indretning. Jeg vil gerne udtrykke min utilfredshed med, at disse spørgsmål ikke besvares her i tinget. Det forekommer mig ganske urimeligt, at sådanne oplysninger forholdes tinget, når de dog kan komme frem i pressen. Det forekommer mig, at man her tilsidesætter folketinget og nedsætter folketingets betydning, og det kan hverken folketinget eller offentligheden være tjent med.

Dernæst vil jeg gerne udtale min utilfredshed med, at udbygningen af flyvepladserne stadigvæk fortsætter, selvom det sker i langsommere takt og på en anden måde. Vi har den opfattelse, at dette byggeri bør indstilles, og iøvrigt også, at alt andet militært byggeri bør indstilles.

Regeringens betingede, eller skal vi sige midlertidige nej til stationering af fremmede tropper er en indrømmelse til de store dele af det danske folk, der har protesteret mod en sådan gentagelse af det, vi oplevede i besættelsesårene; men det er ikke nok. Der må overhovedet siges nej til indkaldelse af fremmede tropper til dansk område, og i det mindste bør man nu klart og endeligt sige nej til placering af fremmede trop-

per i Danmark i fredstid. En ny politik skulle jo gerne give sig udtryk såvel i en nedsettelse af tjenestetiden som i et klart nej til de fremmede tropper. Jeg vil mene, at det er der så meget desto mere grund til, som der i alle kredse, der har begrundet deres tilslutning til Atlantpolitikken med, at de frygtede et overgreb fra Sovjetunionen, nu er indtrådt en ændring i opfattelsen, idet man giver udtryk for, at der ikke længere eksisterer nogen akut fare. Vi kommunister og mange andre med os har hævdet, at en sådan fare ikke har bestået. Hvis Sovjetunionen virkelig havde til hensigt, som man siger, at løbe Vesteuropa over ende, og hvis Sovjetunionen virkelig havde den styrke og kraft, som man også påstår den har, så ville den have gjort det forlængst og ikke have ventet, indtil Vesteuropa var blevet gennemmilitariseret. Når stillingen er sådan i folket med hensyn til bedømmelsen af mulighederne for en krig, så er tidspunktet også inde til at revidere vor militærpolitik, og der er ingen grund til at opretholde oprustningen og ofre de gigantiske beløb, der her er tale om. Så må tiden være inde til at afvise alle de ønsker og krav, der kommer fra NATOs side. Tiden er inde til at foretage nedskæringer på en sådan måde, at man også ude i verden kan se, at Danmark er indstillet på at føre en anden politik og derved yde et bidrag til afspænding og være med til at sikre en styrkelse af forhandlingstanken, som kan bringe en almindelig nedskæring af militærudgifterne i den ganske verden i stand.

Den omstændighed, at regeringen ikke har ladet den nye politik komme til udtryk i finanslovsforslaget, betyder dog ikke, at der ikke kan komme ændringer. Jeg betragter de små ændringer, der er kommet i militærudgifterne, som et udtryk herfor. Jeg betragter endvidere tillægget til aldersrentenyderne som et talende eksempel herpå. Regeringen mødte kun med et forslag om et utilstrækkeligt eengangstillæg, men den blev i folketinget tvunget til at ændre forslaget, så der blev taget fat på en udligning af forskellen mellem aldersrentemodtagerne i de tre kommunegrupper. Det var kommunisternes utrættelige arbejde og deres direkte forslag om at yde en virkelig hjælp til rentemodtagerne og om at tage fat på udligningen, der gennemtvang denne for-